

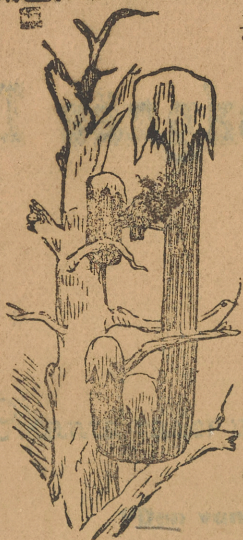
"I sängkamrar och boudoirer" : pikanta rader ur en ungarls dagbok /

59 C Br.

1:sta Häftet.

Pris 15 öre.

sängkamrar
och
boudoirer

Pikanta rader ur en ungarls
dagbok

af

“Den Vandrande Jude.”

Första häftets innehåll:

“Lilla Juntas” (en inledning.)

- I. På slaget tof.
- II. Från en bal på “Phoenix”.
- III. En tro ös D. slemona.

Lulu Högberg. Fjärde året.

Ångkamin

och

högskolan

Skolan i Stockholm
och

Den svenska skolan

Konstnären Axel

Åkerström, (en teckning)

I 1880 års utgåva

II. Fjärde året

III. Fjärde året

Kungl. biblioteket

0 0000 000077089

"I sängkamrar

och

boudoirer"

Pikanta rader ur en ungarls dagbok

af

"Den vandrande Juden"

Innehåll:

- "Lilla Juntan" (en inledning),
- I. På slaget tolf.
- II. Från en bal på "Phoenix".
- II. En trolös Desdemona.

Stockholm, Nya Boktryckeriet, 1893.

“Lilla Juntan“.

(En inledning.)

Vi voro ett sällskap unga, excentriska män, som inte i allmänhet hade mer än ett intresse gemensamt: det att må godt, fördrifva vårt lif så sorglöst som möjligt samt njuta vårt lif i så många former, som vi kunde uttänka. Och hvilka vi voro?

Nå, det angår då egentligen inte allmänheten, men jag vill ge er konturerna af de mera framstående bland oss.

Först var det den lille svartmuskige arkitekten, som från sin Paristid har ett ärr på ena kinden, bekommet i en duell i Boulogneskogen — en duell, hvars grundorsak var en liten parisiska.

Vidare literatören med det poetiska sinnet och det nobla utseendet — han som en gång i sina välmaktsdagar rymt med en cirkusryttariana och med henne left herdelif i Köpenhamn, så länge 2,000 kr. räckte.

Agronomen med anorna, för hvars kerubansigte högättade östermalmsfruars hjärtan veknat, alla källarflickors Adonis och den, hvilken “Torgets“ alla unga snobbar med afund observerade, då han regelbundet som ett regn

i fruntimmersveckan kl. 2 på middagen tog sin promenad.

Grosshandlaren med den engelska snitten, den afvägda konversationen, de bestämda rörelserna och det ytterst korrekta uppträdet — den farligaste af oss alla, just därför att mödrarna i denne korrekta Merkuriison ej misstänkte ens tillstymmelsen af den hvitmenade grafvens innehåll: "de dödas ben och all orenlighet".

Sist, ehuru ej den sämste nämner jag:

F. d. löjtnanten vid artilleriet. För honom hade kärleken varit en orsak till stunder af outhärlig lycka, men också till misère och olycka. Han hade ej skytt att på sjelfva Innocensen öfva förförelsekonster mot unga kvinnohjärtan. Bazarernas buffet och konstgjorda bersåer med skumrask och champagne hade tusen gånger hört honom svärja och bedyra, begära och bestrida, kyssa och smeka, bestorma och segra... Han var en Don Juan, för hvilken den åtäkta sängen helgade alkoven ej varit helig nog, för hvilken vänskapens och kamratkänslans band voro sköra som fnöske.

Nu hade han spelat ut sin roll i stora världen. Nu var det medelklassens fruor och bodmamseller, pantlånerskor, magasinsinnehafverskor och med cigarrbodas belönade älskarinnor till välsituerade herremän, hvilka fingo köpa hans gunst och hans högt uppdrifna "konst."

Han förde en ordentlig "rescontra" med sitt hjärta och hade ett riktigt "kontoprodiverse" med den kvinliga världen. Hans afräkning

upptog på kreditsidan kärleken och dess prestationer och på debetsidan dess kontanta afkomst.

Men åren gjorde benen stela, håret grått och satte reumatismen i korsryggen — det är minsann inte godt att fylla afräkningens kreditsida under sådana förhållanden, det är omöjligt att då tillfredsställa kraftiga kvinnor dem gamla officerare 'placerat', därför att de inte längre orkat med att fylla deras pretentioner...

Och f. d. löjtnanten tog sitt parti och gifte sig med en rik bagarenka, hvars junoniska gestalt bredvid hans smärta figur tog sig ut som en luftballong bredvid en telegrafstolpe.

Vid svensexan, som "Lilla Juntan", d. v. s. de andra här ofvan nämnda jämte undertecknad och några andra friska viljor, gaf han mig en dagbok, hvarur jag utdragit följande små interiörer

i sängkamrar och boudoirer.

"D. V. J."

I.

På slaget tolf.

Isbarken piskade på som fin flygsand, då landeaun svängde in på gården. En tjenare

skyndade genast till och öppnade dörren, hvar på jag hoppade ned på marken.

“Hvar är hennes nåd?” frågade jag.

Betjenten bockade sig och svarade:

“Hennes nåd, väntar er, hr löjtnant.”

Samtidigt öppnades en fönsterventil och genom dunklet ljöd en mjuk stämma:

“Oändligt välkommen!”

* * *

Hon mottog mig inte i förmaket utan i ett litet hörnrum med två fönster, der rullgardinerna voro nedfällda, så att inte en stråle ljus kunde intränga utifrån. Ett till förtrolighet stämmande halfdunkel herskade derinne. Hon gick mig till mötes ända till dörren och under det jag vördnadsfullt kysste hennes lilla hand, sade den förtjusande lilla enkan i munter ton:

“Ni går alltså in på mina vilkor?”

“Ja, fast det är ena fasliga vilkor. Det är för mig ett riskabelt, ett riktigt va-banquespel, dervid jag dock kan vinna. Allt vid ingången af det nya året...”

“Om ni framställer er önskan en minut förr eller senare, har ni förlorat. Jag talar uppriktigt. Ni säger, att ni älskar mig, och jag tror er, då ni vill gifta er med mig. Men er sorg skiljer oss ännu åt ett halft år, och ni betyder mig oupphörligt, att ert begär till mig förtär er och att ni förr måste ega mig. Välan, jag vill, om...”

Jag suckade.

"Ack, detta "om"!... Om jag en minut för tidigt eller för sent och inte precis, då det gamla året går, anropar er om kärlekens yttersta sällhet, så blir endast nya plågor och kval min lott. Och detta vilkor måste jag underkasta mig. Och hvad är kontroll i denna lek?"

"Derför har jag sørjt. Fördenskull har jag mottagit er i detta mörka rum, der det inte fins någon klocka, och der ni ej ser tiden på ert fickur. Nu skola vi fördrifva tiden med prat som fästman och fästmö, och då er känsla, ert hjärtas längtan eller gud vete hvilken drift, säger er att stunden är kommen, för ni mig ut i angränsande upplysta rum, och har ni träffat den rätta tiden då, men endast då, bjuder jag er den sällhet, hvarefter ni trånar".

"Nåväl, jag går in derpå. Må det gå, som det vill."

"Nå, så låt oss nu prata!..."

* * *

I den lilla kammaren hade det blifvit alldeles mörkt. Blott mot rullgardinen aftecknade sig ett hvitt skimmer från månen, som lyste igenom de simmande snömolnen.

Jag satte mig på en pall vid hennes fötter, tog af dem de nätta sammetstofforna och smekte dem. Jag kysste hennes händer. Jag kände, huru dessa händer blefvo allt hetare och hur pulsen började gå allt hastigare och stormigare. Jag sade ingenting, tog mig inga friheter, men frågade då och då:

"Älskar ni mig?"

Då kyste hon mig allt mer glödande på hufvudet och svarade:

“Mycket!...”

Derpå tege vi åter.

Hela gården var tyst. Blott någon gång hörde man en tjänstflickas halfhöga sång då de gått ut på gården för att se, hur snön föll. Ty åter hade molnen skockat sig och månen försvunnit.

Till slut sade hon med sin välljudande, nu något vibrerande stämma:

“Jag skulle inte kunnat tro, att ni ville antaga mitt dumma vilkor. Det är ju vansinnigt att tro, att ni kan träffa rätt på minuten, då året går ut.”

Jag kysste henne än en gång på handen och sade:

“Jag har fogat mig deri, ty detta “måhända” kan göra mig outsägligt lycklig.”

Efter ett ögonblick utbrast hon:

“Tokeri, säger jag! Bara tokeri...”

* * *

På en gång reste jag mig. Nu ansåg jag ögonblicket kommet. Då hon lade sin arm i min, frågade hon:

“Fruktar ni inte?...”

“Låt gå! Antingen... eller...”

Jag öppnade dörren. Jag tog upp klockan, såg ej på densamma, men sade osäkert:

“Döm sjelf!”

Rodnande och med darrande läppar hviskade hon:

“Det är precis midnatt!...”

Derpå såg hon på den stora pendulen — den visade också midnatt.

Hon sjönk med uppjagade känslor i mina armar och suckade:

“Vår herre har så velat... Det har lyckats...”

* * *

I själar, som ären i sjunde himmelen — stannen litet! Sällhetens flyktiga ögonblick, o, förgån icke! Kärlek, njutning, hänförelse, flyten tillsammans! Nyårsnatt, minuter af lycka, oändlighet och välust!...

Jag tryckte henne fastare intill mig och sade botfärdigt:

“Jag har bedragit dig, älskade! Jag hade ej velat sätta min lycka på spel och därför stälde jag min klocka precis på tolf och stannade henne...”

“Det gjorde jag med pendulen också!...”

* * *

I detsamma slog klockan i den närbelägna landskyrkan — *elfva*.

II.

Från en bal på “Phoenix”.

Någon danslärarinna hade en maskeradbal på Phoenix en kall februafton 188...

Jag vet inte, hur det kom sig, att jag den der kvällen kände mig liksom tvingad af en osynlig makt att gå dit. Af flere skäl ville jag dock ej gå i civila kläder, utan föredrog en Mefistokostym och mask.

Jag hade redan från början gjort bekantskap med en liten rar unge, hvars incognito det var mig omöjligt att kunna bryta, ehuru jag både offrade kurtis och champagne på henne. Emellertid kom jag så långt, att hon lofvade mig att klockan tjugu minuter på tolf medfölja till en supé i enrum på Stallmästaregården.

Jag aftalade med en af kuskarne, som i en lång rad höllo på Drottninggatan, att hålla sig i ordning.

Min huldgudinna var ännu i vimlet deruppe, men ett, tu, tre såg jag henne försvinna. Jag antog naturligtvis, att hon begifvit sig ned och tagit plats i det utpekade åkdonet.

Jag slängde på mig en lång resrock, aftog masken i trappan och begaf mig till droskan som väntade i hörnet vid Adolf Fredriks kyrkogata.

Mycket riktigt! Derinne satt en dam.

Jag öppnade sakta vagnsdörren och steg in, och i detsamma satte kusken hästarne i traf.

Natten var mörk. Men vid det obestämda skenet från gaslyktorna kunde jag se min följeslagerskas näpna ansigte. Det föreföll mig bekant, men jag gjorde mig ej reda för, hvem hon var.

Genom en kyss på munnen väckte jag henne ur den slummer, hvori hon förmodligen lika mycket tyngd af champagne som trött af dans, försjunkit. Hon gaf till ett lätt utrop, men lindade derpå lidelsefullt armarne om min hals.

Hvad som följde?!

En hvar som för att få en liten omväxling på en karnevalstillställning, begagnat en af Vesterlings utmärkta åkdon tillsammans med en täck följeslagariinna, vet det...

Just när vagnen, vid afvikandet från Stora vägen och inrullandet på avvägen mot Stallmästaregården, guppade till med en liten stöt, som satte fjädrarne i svängning utstötte hon liksom domnande ett långdraget:

“Ah!”

Jag kände en stickande smärta i kinden för ett ögonblick.

När vagnen stannade utanföör värdshuset, stod en af flickorna på trappan. Jag befalde henne att gifva kusken den vid en dylik resa sedvanliga ransonen.

Vid ljudet af min röst, sprang min följeslagerska upp från vagnsdynan, der hon låg sammansjunken.

“Min gud, utropade hon, hvad har jag gjort! Det är ju inte August!”

“Lugna er”, bad jag. “För all del tänk på ert rykte och låtsas nu om ingenting. Kom.”

Hon följde motvilligt med till ett af rummen en trappa upp, der redan enligt mitt telefonbud en förtjusande sexa var serverad.

Hon var skön, den lilla. Jag visste nu, hvem hon var. Vi kände hvarandra sedan årtal och hon var förlofvad med en af mina regementskamrater. Hon beklagade sig inte öfver hvad som händt, men hon bad och besvor mig att ej yppa någonting.

Då jag såg mig i spegeln, var jag blodig på kinden.

Den lilla kattungen hade i öfversvallande känslorus *bitit* mig. Ärret efter dessa hvita, jämna men skarpa tänder är mig en kär erinring om ett af de ljufvaste ögonblicken i mitt lif. Hade jag inga andra ärr från kärlekens strider än sorgliga historier vore mitt lif utan sorgliga minnen...

Hon är kaptenska nu, min lilla kamrat från Phoenix.

Det var ett misstag, som förde oss samman. Den droska, der min dam väntade, hade nämligen genom polisens anordningar blifvit flyttad längre fram i filen.

III.

En trolös Desdemona.

Det var inte i går. Jag var den tiden nyss underlöjtnant och understödd af en rik

faster, hvars guldgosse jag var, kunde jag strö pengar omkring mig.

Operan hade vid den tiden fått en utländsk gäst, en viss signor ***, eldig som en högsommarsol och häftig som bomullskrut. Han följdes på sin musikaliska odysse af en Bayerns brunögda dotter, lätt antändlig och fåfång, som endast en Evas dotter kan bli det.

Genom en vän vid Operan en i tidiga år bortgången sångare, hade jag kommit i tillfälle att göra signor ***s bekantskap. Hvilket kostade en bättre middag med champagne samt ett dyrbart nachspiel, der jag kastade mina ögon på Fräulein Reuter — tror jag hon hette.

Signor ***, som mycket bra talade engelska, men deremot ej förstod germanernas stolta språk, fäste föga uppmärksamhet vid sin tyska älsklings konversation, hälst jag ej ett ögonblick underlät att på engelska replikera honom. Han fattade, i stället för att bli svartsjuk, en viss sympati för mig och blef t. o. m. rätt enträgen, att jag följande dag skulle ge honom nöjet att revanchera min stolta middag.

“För guds skull vägra inte“, hviskade tyskan till mig.

Och då han tycktes ha förstått, att hon uppmanat mig att antaga inbjudningen, log han förtjust och tacksamt mot henne.

Den middagen blef dock ej af.

Spellistan hade genom ett sjukdomsfall blifvit ändrad och gästen fick göra ett opåräknadt uppträdande i någon medelmåttig roll i en opera af Meyerbeer. Derigenom blef mid-

dagen uppskjuten och sedan inträffade händelser, som gjorde umgänget oss emellan omöjligt och äfven, om jag inte mins orätt, förkortade gästspelet.

Saken var följande.

Fräulein Reuter hade tjusats af min èsprit och min martialiska hållning.

Då signor *** en kväll sjöng — ja, partiet är det samma — aflägsnade hon sig från hans klädloge, der hon alltid annars var, och for under någon förevändning direkt hem till mig.

Till all lycka eller snarare olycka var jag både hemma och ensam.

Lampan var inte tänd ännu och hon ville för ingen del ha ljus.

Hon sjönk ned i min chaiselongue.

Hon jollrade om hur italienarens ständiga svartsjuka plågade henne. Jag fattade hennes hand — och kysste den. Innan jag visste ordet af, hade jag också inträngt till hennes feberheta barm.

Med en suck, ja, nästan en fnysning, hade hon slingrat armarne om halsen på mig och tryckte en lång, lång, sugande kyss på mina läppar.

Hvad sedan skedde behöfver ej beskrivas. Jag var ju endast 22 år, liflig, stark och njutningslysten. Och hon?... Hon var en Circe, en Messalina... en Potifars hustru... Men jag ingen Josef.

Majkvällens saktmodiga skymning, som aldrig syntes vilja bli mörker, kom oss att glömma tidens lopp.

För döfva öron hade min pendyl klingat sina silfverrena slag

Då väckte oss brandkårens tutning.

'Gott in Himmel! Wie viel Uhr ist's?'

Jo, klockan var tre kvart till tolf!...

Tårar, böner om skydd! Tårar, tårar, tårar... Klagan och jämmer.

En hyrvagn anskaffades, så hastigt det lät sig göra, men det fans inte telefon på den tiden.

Jag följde med.

Vi träffade italienaren på operakaféet, fnysande af ilska som en retad tiger. Jag trodde, han skulle kasta sig öfver oss.

Jag ljög ihop en historia, att vi bevistat en föreställning på Mosebacke och ville bjuda på supé. Men denna Otello — visserligen inte alldeles svart, nej, blårod och upphetsad af puusch — hörde inte på det örat.

Han nöp sin tyska, han fräste åt henne, han stötte undan hennes smeksamma händer, och inte de sockersötaste italienska smekord hulpo

Jag skildes från dem, betygande min högaktning, som dock var tämligen blandad. Nat-ten skulle nog försona dem tänkte jag.

Jo, pytt!

Den scen som utspelades på hotellet lär ha varit härresande, och klockan half sju följande morgon hade jag min sköna åter hos mig

Hon grät, medan hon blottade sina sköna lemmar för att visa mig alla blåmärken — på den mjälla barmen hade han obarmhertigt nupit henne, de runda aptitliga skuldrorna buro spår af tänder, armarna hade blårunda fläckar, ja, sjelfva benen från hälen till höfterna — men nej, jag vill ej reta upp min fantasi med att för minnet framdraga alla de härliga fläckar, der hans svartsjuka knogar och fingrar satt märken.

Men ack! Jag kan ej glömma det!

Ty mutorna till min kalfaktor påminde mig sedan derom. Jag hade glömt honom, han hörde, ja, såg för mycket.

“Och Fräulein Rosa Reuter?”

Hon fick af mig respengar hem, — stannade i Köpenhamn, inväntande der sin Otello, som dessförinnan gjorde ett attentat mot mina jämna och vackra tänder, dit han ämnade praktisera en af firman Guilletmots gjutna tändsticksställ.

Pikanta nyheter

som kunna rekvireras från Nya Boktryckeriet,
Stockholm.

- En statskyrkoprest vid Amors altare.** Galanta presthistorier från verkligheten af *Pius Mars*..... —: 15.
- Fri kärlek.** En hufvudstadsberättelse af *Den Vandrande Juden* —: 15.
- Förbjuden frukt,** plockad i presternas lustgård af *Pius Mars*..... —: 15.
- Grefvinnans konstapel.** En historia ur hufvudstadens "high life" af "*Den Vandrande Juden*" —: 15.
- Interiörer från Tufvan** [med parirätt] af *Thure Stenkilsson*..... —: 25.
- Sängkamrar och bondor** pikanta rader ur en ungarls dagbok af *Den Vandrande Juden* ... pr. häfte —: 15.
- Kolerans dödsfiende,** humoresk af *Funny Fellow* ... —: 25.
- Kärlek.** En svensk barons kärleksäventyr i Paris för 15 francs. Särn händelse af *Pius Mars*..... — 15.
- Kärlekskatekes** för flickor och gössar..... —: 25.
- Läsarpresten** af *Sam Slick*. 2:dra uppl. —: 15.
- Lätt på foten.** 19 ej beslagtagna häften ... pr. häfte —: 25.
- Nattliga fröjder och sorger,** berättade af en Gladje flicka..... —: 15.
- Originella Stockholmstyper** af olika författare. Med porträtter. I. "Vackra Roosen". II. "Mäster Palm". III. "Jörgen". IV. "Skånske presten". V. "Tidnings-Bojje". VI. Fritz Arlberg. VII. Gubben Féron pr. häfte —: 10.
- På hotell Cupido.** En bild ur Stockholm nattetid af "*Den Vandrande Juden*" —: 15.
- Stockholms Nattfjärilar.** 11 Läff..... pr. häfte —: 25.
- Sängstudier** af *Truls Naferskajpa*..... pr. häfte —: 15.
- Ungdomssynder** —: 15.
- Ungkarlskalendern,** 7 häft. pr. häfte —: 25.

Expedieras fraktfritt till landsorten mot insändande af frimärken som likvid för de häften som önskas. Kommissions-
var 1/2 hön relett

Inches

1

2

3

4

5

6

7

8

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

Centimetres

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

